

for Bankens Kreditorer, og om ikke endog den Udligningsfond, der allerede bestaar, helt eller delvis kunde omdannes til en saadan Sikkerhedsfond. Fra Nationalbankens Side har man stillet sig meget villigt heroverfor og har lovet at optage Spørgsmaalet til Overvejelse. Udvalget har derefter ikke ment, at der for os var Anledning til at forfølge dette Spørgsmaal videre.

Fremdeles har man fra Udvalgets Side under Forhandlingerne med Banken peget paa den Ret, som Staten efter Lov af 30. August 1919 har til dels at faa 3 Mill. Kr. nye Aktier til pari Kurs, dels at faa to Pladser i Bankens Repræsentantskab. Det har imidlertid vist sig, at man fra Nationalbankens Side ogsaa paa dette Punkt stillede sig overordentlig imødekommende. Der er ingen Tvivl om, at Statskassen faar de Rettigheder, som Loven af 1919 giver den, gennemført paa tilfredsstillende Maade, saa snart det maatte ønskes, og heller ikke dette Spørgsmaal har Udvalget ment i Øjeblikket at burde forfølge videre.

Med disse Ord skal jeg paa hele Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale Indstillingen til Vedtagelse af dette høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§§ 1 og 2 (se Tillæg A. Sp. 4517) og Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Derpaa foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Ændring i Lov af 10. Maj 1915 om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 255).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Nygart: I Lov Nr. 138 af 10. Maj 1915 om Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme er de Takster, hvorefter Staten giver Bidrag til Sygehusophold for Patienter, der indlægges paa de kommunale Sygehuse til vederlagsfri Behandling, fastsatte til henholdsvis 3 Kr. pr. Sygedag, dersom det paagældende Sygehus ifølge sit Regulativ yder Patienten Forplejning, og ellers 2 Kr. pr. Sygedag.

I Betragtning af den Dyrtidsperiode, vi er kommet ind i, siden disse Bestemmelser traadte i Kraft, er det let forstaaeligt, at disse Takster ikke kan betegnes som tidsvarende, og der er derfor fra de kommunale Myndigheder overfor Regeringen fremsat Krav om at faa dem forhøjet. Justitsministeriet har anstillet Undersøgelser med Hensyn til Sygehusenes Udgifter pr. Sygedag, og det har da vist sig, at disse Udgifter pr. Sygedag i Finansaarene 1913—14 og 1918—19 har beløbet sig til henholdsvis 3 Kr. 27 Ø. og 6 Kr. 54 Ø., samt at Udgifterne ved Epidemisygehuse eller Epidemiefdelingerne gennemgaaende har ligget noget derover. Under Behandlingen i det andet høje Ting blev det oplyst, at der er flere Sygehuse, hvor Udgifterne pr. Sygedag endog andrager helt op til 10 Kr. Det er derfor let forstaaeligt, at Sygehusbudgettet trykker de kommunale Budgetter ret haardt, og det er velbegrundet, at man nu sætter disse Takster op. Efter Anbefaling fra Sundhedsstyrelsen foreslaar Ministeriet at forhøje Taksterne med 50 pCt., saaledes at de bliver henholdsvis 4 Kr. 50 Ø. og 3 Kr. pr. Sygedag.

Der er ganske vist den kedelige Omstændighed ved dette Lovforslag, at det vil forøge Statens Udgifter paa denne Konto med henved 600 000 Kr., men det maa jo erkendes, at det er en moderat Forhøjelse, som er ret velbegrundet, og ligesom det er vedtaget i det andet høje Ting, vil jeg ogsaa anbefale Lovforslaget til hurtig Gen gennemførelse i dette høje Ting.

Steinecke: Det maa, som det ærede Medlem, der nu talte, indrømmes, at det er uretfærdigt og i Strid med de Forudsætninger, ud fra hvilke man i 1915 fastsatte disse Takster, at de Kommuner, som ejer Epidemisygehuse, skal bære en saa forholdsmæssig stor Del af Dyrtidsudgifterne, som de paa dette Omraade har maattet gøre, og da den foreslaede midlertidige Forhøjelse paa 50 pCt. særlig vil komme til at falde Staten til Byrde og kun rent undtagelsesvis vil ramme private Folk, kan jeg paa Socialdemokratiets Vegne anbefale dette Lovforslag til hurtig og villig Behandling.

Samtidig vil jeg dog gerne gøre nogle Bemærkninger om disse Refusionsregler for vederlagsfri Behandling efter Epidemilovens § 34. I 1918, under Behandlingen af den saakaldte Spanskysgelov, Ændringen i Fattiglovens § 61, fremdrog jeg her det Forhold, som for øvrigt allerede vistnok fra flere Sider var blevet fremdraget i Folke-